

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **M. C.**
bytem P.
zastoupený advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Klimentská 36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, č.j. MPSV-2019/154070-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Anitě Pešulové, advokátce se sídlem Klimentská 36, 110 00 Praha 1, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 146 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 7. 2019, č.j. MPSV-2019/154070-911 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „**úřad práce**“) ze dne 24. 4. 2019, č.j. 7549/2019/AAI, (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo dle ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 111/2006 Sb.**“) rozhodnuto o nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje.

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasil s napadeným rozhodnutím, neboť správní orgány dle jeho názoru nesprávně aplikovaly ust. § 2 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., pod které lze podřadit i náklady vynaložené v souvislosti s pořízením léků nebo na lékařská vyšetření v případech, kdy žadateli hrozí vážná újma na zdraví, dané ustanovení není taxativní. Žalobce poukázal na ust. § 2 odst. 3 předmětného zákona, dle kterého se za osobu v hmotné nouzi považuje též osoba nesplňující podmínky odst. 2, které s přihlédnutím k jejím příjmům, sociálním a majetkovým poměrům hrozí vážná újma na zdraví, tvrdil, že je dlouhodobým příjemcem dávky pomoci v hmotné nouzi, v rozhodné době pobíral příspěvek na živobytí ve výši 1 671 Kč a starobní důchod ve výši 5 518 Kč, správní orgán však neposoudil jeho celkovou sociální situaci, zejména nepřihlédl k jeho nepříznivému zdravotnímu stavu.
3. Namítal, že pokud měl úřad práce za to, že náklady za úhradu léků dle ošetřující lékařky nemají alternativu v bezdoplatkových lécích, měl žalobce poučit, jakým způsobem má postupovat. Správní orgán je dle ust. § 4 správního řádu povinen poskytnout dotčeným osobám přiměřené poučení, žalobce je osobou v hmotné nouzi, má právo i na sociální poradenství dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, zejména dle jeho ust. § 37, podle kterého se má potřebným osobám dostat základního sociálního poradenství. V daném případě žalobce nebyl poučen o řešení jeho konkrétní situace.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost a vady řízení a věc byla vrácena úřadu práce k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce dne 25. 3. 2019 požádal o dávku mimořádné okamžité pomoci na nezbytný jednorázový výdaj, kterou odůvodnil tím, že byl zasažen virózou a potřebuje prostředky na úhradu léků, které nejsou hrazeny ze zdravotního pojištění, ve výši 400 Kč, dle výměnného listu ze dne 18. 3. 2019 potvrzeného MUDr. S. byl žalobci na rýmu a kašel doporučen ACC Long a Olynth

spray. Poukázal na ust. § 2 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., ze kterého dovozoval, že se jedná o dávku fakultativní, jejíž přiznání závisí na správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi, dané ustanovení uvádí, na jaké výdaje lze dávku přiznat. Připustil, že tento výčet není taxativní, ale jasně vymezuje oblast a účel poskytování MOP na nezbytný jednorázový výdaj, účelem není úhrada volně prodejných léků.

6. Žalovaný shledal, že žalobce není osobou ohroženou vážnou újmou na zdraví ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., neboť dle zprávy lékařky žalobce trpěl rýmou a kašlem a bylo mu doporučeno užívat uvedené volně prodejné léky, ze zprávy nevyplývalo, že by byl žalobce vážně ohrožen na zdraví.
7. K námitce ohledně nedostatečného poučení uvedl, že žalobce byl seznámen se závěry správního orgánu, byla mu dána možnost se k nim vyjádřit, správní orgán nemůže z hlediska svých kompetencí poučovat o postupech týkajících se veřejného zdravotního pojištění a úhrad z něj plynoucích. Sociální poradenství nelze chápat tak, že bude žadateli vždy doporučen postup, jak být se žádostí o dávku úspěšný, pokud z okolností vyplývá, že nárok na takovou dávku nevzniká. Uvedl, že žalobce je poživitelem opakovaných dávek pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení a dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení, nelze tedy tvrdit, že se mu nedostává základního sociálního poradenství.
8. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
10. Žalobce dne 25. 3. 2019 podal u úřadu práce žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 400 Kč, kterou odůvodnil tím, že byl zasažen virózou a potřebuje finanční úhradu na léky, které nehradí Všeobecná zdravotní pojišťovna, což údajně vyplývá též ze sdělení jeho praktické lékařky. Uvedl, že nemá možnost hradit léky z jiných zdrojů. K žádosti přiložil též výměnný list se zprávou MUDr. A. S. ze dne 18. 3. 2019, dle které žalobce trpěl kašlem a rýmou, špatně se mu odkašlávalo, byl mu doporučen ACC long a Olynth spray.
11. Vyrozuměním doručeným žalobci dne 4. 4. 2019 bylo úřadem práce sděleno, že se do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění může na úřadu práce v úředních hodinách vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí v dané věci.
12. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 4. 2019, v odůvodnění úřad práce odkázal na ust. § 2 odst. 5 písm. a) a § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., uvedl, že rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o předmětnou dávku, je aktuální měsíc, tedy měsíc březen 2019, zabýval se příjmy žalobce, který byl posuzován jako samostatná osoba, a shledal, že žalobce je zabezpečen dávkou pomoci v hmotné nouzi příspěvkem na živobytí ve výši 1 671 Kč, doplatkem

na bydlení ve výši 1 896 Kč, a dále pobírá starobní důchod ve výši 5 518 Kč a příspěvek na bydlení ve výši 6 528 Kč, tedy částka živobytí dle § 24 zákona č. 111/2006 Sb. a zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, činí 4 540 Kč. Dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky dle ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., neboť tato mimořádná okamžitá pomoc neslouží k úhradě volně prodejných léků. Citoval ust. § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. a uvedl, že se dle jeho názoru nejedná o situaci ohrožující na zdraví a na životě. Konstatoval, že žalobce nevyužil práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.

13. Žalobce podal dne 9. 5. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém navrhl, aby mu částka 400 Kč byla proplacena v plné výši, neboť se jedná o úhradu volně dostupných léků doporučených lékařkou, když jiná léčba nepřipadala do úvahy, žalobce v lékárnách zjistil, že tyto léky nemají alternativu, kterou by plně hradila zdravotní pojišťovna. Uvedl, že je dlouhodobě v hmotné nouzi, jednorázový výdaj ve výši 400 Kč je pro něj nedosažitelný. Nesouhlasil s tím, že by se nejednalo o situaci ohrožující na zdraví a životě, neboť v březnu 2019 prodělal závažné virové onemocnění, které v jeho věku a trvale nepříznivém zdravotním stavu znamenalo ohrožení jeho zdraví a bez odpovídající léčby mohlo znamenat ohrožení jeho života, úřad práce dle názoru žalobce nesprávně vyhodnotil naplnění podmínek dle ust. § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb.
14. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 7. 2019, v odůvodnění žalovaný poukázal na ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., shledal, že mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje nelze poskytovat na léky, dle ust. § 1 odst. 1 téhož zákona jsou dávky pomoci v hmotné nouzi určeny k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi, tyto dávky nejsou určeny k úhradě zdravotních pomůcek, léků, doplateků na léky a lékařského ošetření, na tyto výdaje nelze předmětné dávky poskytnout, veřejné zdravotní pojištění upravuje zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, dle jehož ust. § 16 odst. 1 a 2 hradí zdravotní pojišťovna ve výjimečných případech i zdravotní služby jinak pojišťovnou nehrazené, je-li jejich poskytnutí jedinou možností z hlediska zdravotního stavu pojištěnce; jejich poskytnutí je zásadně vázáno na předchozí souhlas revizního lékaře. Ve shodě s úřadem práce uvedl, že žalobce nelze pro účely požadované dávky považovat za osobu v hmotné nouzi, výdaje spojené s úhradou léků, doplateků za léky a lékařským ošetřením nelze považovat za nezbytné jednorázové výdaje, které by bylo možno hradit z prostředků dávky pomoci v hmotné nouzi - mimořádná okamžitá pomoc; tyto dávky nejsou k úhradě léků určeny. Dospěl k závěru, že úřad práce postupoval v souladu s právními předpisy a ve lhůtách stanovených zákonem, s ohledem na to jeho rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. V dané věci se jedná o posouzení otázky, zda měl žalobce nárok na přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje.
18. Podle ust. § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví.
19. Podle ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.
20. Podle ust. § 36 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má
 - a) osoba uvedená v § 2 odst. 3, b) osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi, c) osoba uvedená v § 2 odst. 6, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.
21. Mimořádná okamžitá pomoc je jednorázovou dávkou pro osoby, které se nacházejí v mimořádné situaci vyžadující okamžitou pomoc, ať už peněžitou či věcnou. Musí se jednat o osobu, která nemá dostatečné finanční prostředky ani majetek, aby mohla nepříznivou situaci řešit vlastními silami. Zároveň je tato dávka koncipována jako subsidiární a její poskytnutí tak přichází v úvahu jen tehdy, pokud prostředky k úhradě příslušných nákladů nelze získat jinak. Podmínky poskytnutí této dávky podle ust. § 2 odst. 5 písm. a) či ust. § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. se však zásadně liší.
22. V případě dle ust. § 2 odst. 5 písm. a) se jedná o dávku fakultativní, jejíž poskytnutí je závislé na správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi, nárok na tuto dávku vzniká až samotným rozhodnutím o jejím přiznání. Na rozdíl od toho se v případě ust. § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. jedná o dávku nárokovou (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 3 Ads 113/2011-46). K rozdílné povaze shora uvedených dávek se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2014, č.j. 1 Ads 16/2014-21, dle kterého pro poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví jsou stanoveny jiné podmínky [§ 2 odst. 3 a § 37 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb.] než pro poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, jež jsou upraveny v § 2 odst. 5 písm. a) a § 37 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Nejvyšší správní soud

zde uvedl: „V projednávané věci proto nelze souhlasit s námitkou stěžovatelky, že správní orgány a soud měly v posuzované věci aplikovat § 2 odst. 5 zmínovaného zákona, neboť citované ustanovení nedopadá na dávku mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví.“ K tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013 č.j. 6 Ads 39/2013-29.

23. Z výše uvedeného vyplývá, že dávky mimořádné okamžité pomoci k úhradě jednorázového výdaje a mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví nelze zaměňovat, jedná se o dvě různé skutkové podstaty s různými podmínkami uplatnění.
24. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce je příjemcem pravidelných opakujících se dávek pomoci v hmotné nouzi poskytovaných na základě zákona č. 111/2006 Sb., a to příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení, dále pobírá starobní důchod a dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. V žádosti podané úřadu práce dne 25. 3. 2019 požádal o dávku mimořádné okamžité pomoci – nezbytného jednorázového výdaje, nikoli mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví.
25. S ohledem na to postupovaly správní orgány správně, pokud se zabývaly primárně tím, zda žalobce splňuje podmínky stanovené v ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., není důvodná žalobní námitka, dle které se správní orgány měly zabývat tím, zda se v daném případě jedná o hrozící vážnou újmu na zdraví, neboť o tento typ dávek žalobce vůbec nepožádal. Pokud úřad práce přesto v doplnění své argumentace na ust. § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. odkázal, jednalo se o nadbytečnou úvahu, neboť k této dávce žádost žalobce vůbec nesměřovala.
26. Tato nadbytečnost však nemá vliv na zákonnost předmětných rozhodnutí, neboť správní orgány se v jejich odůvodnění dostatečně vypořádaly s tím, zda žalobci může být poskytnuta dávka mimořádné okamžité pomoci – nezbytného jednorázového výdaje, která byla podložena žádostí žalobce. Navíc závěr, dle kterého ani dávka dle ust. § 2 odst. 3 není určena k úhradě léků, je správný, neboť z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č.j. 1 Ads 16/2014-21, vyplývá, že tato dávka není určena k úhradě léků a regulačních poplatků ve zdravotnictví, neboť tyto náklady je možné řešit pomocí zákona o veřejném zdravotním pojištění a žadatel tedy má i jinou možnost, aby mu potřebné léky byly dostupné.
27. K povaze dávky mimořádné okamžité pomoci – nezbytného jednorázového výdaje dle ust. § 2 odst. 5 a) zákona č. 111/2006 Sb. se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 7. 2016, č.j. 6 Ads 22/2016-17, ze kterého vyplývá, že se musí jednat o jednorázový výdaj spojený se zaplacením správního poplatku při prokázané ztrátě osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu, či o *obdobný* výdaj; mimořádná okamžitá pomoc však není určena pro úhradu nákladů na uspokojení základních potřeb.
28. V rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č.j. 4 Ads 145/2015-24, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: „...mimořádná okamžitá pomoc je poslední záchrannou sítí celého systému sociální péče,

jejímž účelem je zabezpečit, aby nikdo, kdo se ocitl v nepříznivé situaci, nebyl mimo dosah sociálního systému jen proto, že nesplňuje z určitých důvodů podmínky pro vznik nároku na některou z dávek sociálního zabezpečení. Smyslem zákona o pomoci v hmotné nouzi je především řešit náhlé a nepředvídatelné negativní životní situace, se kterými se není fyzická osoba schopna vypořádat s ohledem na svoje majetkové poměry. Vždy je proto třeba komplexně hodnotit konkrétní situace žadatele o dávku a přiblížit ke všem relevantním skutečnostem.”

29. Úřad práce a potažmo též žalovaný tak postupovali správně, pokud uvedli, že dávka mimořádné okamžité pomoci – nezbytného jednorázového výdaje není určena k úhradě léků včetně volně prodejných léků. Byť výčet uvedený ve shora uvedeném ust. § 2 odst. 5 písm. a) není taxativní, v případě nákladů na léky se nejedná o výdaj, který by se jakkoli blížil charakteristice případů v tomto ustanovení uvedených.
30. Žalovaný pak vhodně doplnil odůvodnění úřadu práce, když odkázal na možnost dle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně na jeho ust. § 16 odst. 1 a 2, dle kterého může příslušná zdravotní pojišťovna hradit ve výjimečných případech zdravotní služby jinak pojišťovnou nehrazené, je-li poskytnutí takových zdravotních služeb jedinou možností z hlediska zdravotního stavu pojištěnce. Žalovaný přitom implicitně vycházel ze subsidiární povahy mimořádné okamžité pomoci, když poukázal na jinou zákonnou možnost, kterou žalobce mohl využít k získání úhrady za volně prodejně léky. Takový postup aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2013, č.j. 6 Ads 39/2013-29.
31. Žalovaný tak nijak nepochybil, pokud na shora uvedeném základě žalobci nárok na dávku mimořádné okamžité pomoci – nezbytného jednorázového výdaje na úhradu volně prodejných léků nepřiznal. K tomu je nezbytné uvést, že úřad práce se zabýval též majetkovou situací žalobce, nicméně dávku nebylo možné poskytnout z důvodu charakteru výdaje, na který byla požadována a nesplnění požadavku subsidiarity, v takové situaci již další posuzování poměrů žalobce včetně jeho zdravotního stavu nebylo relevantní.
32. V případě rozhodování o dávce mimořádné okamžité pomoci - nezbytného jednorázového výdaje se uplatní správní uvážení, a to co do splnění podmínek vzniku nároku na dávku a též co do výše této dávky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2013 č. j. 3 Ads 84/2012-48, č. 2904/2013 Sb.).
33. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, držel se možností, jaké právní úprava pro toto rozhodování poskytuje, jak je shrnuto výše, vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, své rozhodnutí logicky a v mezích stanovených zákonem odůvodnil, nejedná se o svévolné rozhodnutí. Žalobní námitka o nesprávné aplikaci ust. § 2 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb. tak není důvodná.
34. Žalobce dále namítal, že nebyl dostatečně poučen a nedostalo se mu základního sociálního poradenství.

35. Podle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb. každý má nárok na základní sociální poradenství vedoucí k řešení hmotné nouze nebo jejímu předcházení.
36. Podle ust. § 37 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, základní sociální poradenství poskytuje osobám potřebné informace přispívající k řešení jejich nepříznivé sociální situace. Základní sociální poradenství je základní činností při poskytování všech druhů sociálních služeb; poskytovatelé sociálních služeb jsou vždy povinni tuto činnost zajistit.
37. Podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
38. Základní sociální poradenství spočívá především v poskytování informací v návaznosti na určitou situaci, a to ohledně možností směřujících k řešení nepříznivé sociální situace včetně možností řešení hmotné nouze.
39. V daném případě úřad práce žalobce vyzval, aby se dostavil k úřadu práce a vyjádřil se k podkladům pro rozhodnutí, žalobce však této možnosti nevyužil a při této příležitosti tak žalobci nemohly být úřadem práce sděleny žádné informace. V napadeném rozhodnutí pak bylo žalobci vysvětleno, že svůj nárok může uplatnit u příslušné zdravotní pojišťovny postupem dle § 16 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb.
40. Z toho vyplývá, že žalobce byl žalovaným přiměřeně poučen o možnosti, jak může svou nepříznivou sociální situaci řešit a dosáhnout případně úhrady za prostředky vynaložené na volně prodejné léky. Povinnost poskytnout sociální poradenství v sobě nezahrnuje povinnost správního orgánu žadateli za každých okolností požadovanou dávku poskytnout, ani nezajišťuje žadateli, že dosáhne jejího vyplacení jiným způsobem.
41. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010 č.j. 5 As 1/2010-76: *“Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.”*
42. Soud tak shledal, že ani námitka žalobce ohledně nedostatečného poučení není důvodná.
43. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

45. Městský soud v Praze ustanovil usnesením ze dne 14. 10. 2019, č.j. 1 Ad 22/2019 - , žalobci zástupcem pro řízení advokátku JUDr. Anitu Pešulovou. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 2 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby ze dne 7. 2. 2020 po 1 000 Kč) dle ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva výše uvedené úkony právní služby po 300 Kč) dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a dle ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. též částku 546 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše odměny tak činí 3 146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce